

Sygn. akt VI Ka 229/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016r.

sprawy **T. K. (1)** ur. (...) w B.

s. K. i K. z domu S.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 21 marca 2016 r. sygn. akt II W 971/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego T. K. (1)

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł za postępowanie odwoławcze oraz wymierza opłatę w kwocie 30 zł za II instancję.

Sygn. akt VI Ka 229/16

UZASADNIENIE

T. K. (1) został obwiniony o to, że:

w dniu 1 września 2014r. o godzinie 12:10 w miejscowości G. kierując po drodze publicznej pojazdem marki B. nr. rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas wykonywania manewru wyprzedzania n/n pojazdu ciężarowego wpadł w poślizg i najechał czołowo na prawidłowo jadący z naprzeciwka pojazd marki I. nr. rej. (...), kierowany przez T. E.. W wyniku czego w pojeździe B. uszkodzeniu uległ lewy przód pojazdu zaś w pojeździe I. uszkodzeniu uległo: przód oraz lewy bok.

tj. o wykroczenie z art. 86§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 21 marca 2016r. w sprawie sygn.. akt IIW 971/14:

I. Uznał obwinionego T. K. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86§1kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych).

II. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. obciążył obwinionego wydatkami postępowania w wysokości (...),15 (jeden tysiąc sześćset dwa złote 15/00) zł oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983.49.223 ze zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości (trzydziestu) 30 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony za pośrednictwem swego obrońcy. Zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 427§2 kpk zarzucił:

1. na podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

a) obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 39§1 i §2 k.p.w. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę obwinionego w postaci:

i. dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego opiniującego w niniejszej sprawie, co z kolei rzutowało na rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności obwinionego i orzeczonej wobec niego kary, a w związku z powyższym naruszenie art. 201 k.p.k. w zw. z art. 42§1 k.p.w. poprzez zawierzenie niepełnej i niejasnej opinii biegłego, na braki wskazywał wielokrotnie obrońca obwinionego, wskazując na popełnione przez biegłego błędy w postaci m.in.:

- nieuwzględnienia przy opiniowaniu różnicy mas pojazdów;

- niezajomości i w konsekwencji nieuwzględnienia przez biegłego specyficznych mechanizmów samochodu B., którym poruszał się obwiniony T. K. (1) tj. nabój przedniej maski, który powoduje rozrzut części i wskutek tego przyjęcie bezpodstawne przez biegłego, że ułożenie elementów uczestniczących w kolizji aut pozwala na analizę pod kątem przebiegu kolizji, w tym ustalenia jej sprawcy;

- nieuprawnionej – zastrzeżonej dla sądu – oceny biegłego w zakresie wniosku, że obwiniony T. K. (1) jest sprawcą kolizji, ponieważ przekroczył prawdopodobnie prędkość, z pominięciem koniecznego ustalenia w zakresie związku przyczynowego;

- błędne ustalenia co do faktów będących przedmiotem opiniowania przez biegłego i ustalenie, że kierujący pojazdem marki I. próbował uniknąć zderzenia przez podjęcie manewru obronnego (ucieczka w prawą stronę), podczas gdy sam kierujący pojazdem I. T. E. wskazał, że „nie podjął żadnego manewru obronnego, nie hamował i nie uciekał w żadną stronę”;

- nieuwzględnienie pozostałych wyrażonych w piśmie obrońcy z dnia 17 marca 2016r zarzutów odnoszących się do opinii biegłego dyskredytujących jej treść zarówno pod względem metodologicznym jak również merytorycznym;

- zaakceptowanie treści opinii mimo posługiwania się przez biegłego programem umożliwiającym modelowanie zachowań pojazdów wielozłonowych, a nie jak mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu pojazdów jednoczłonowych, co przy uwzględnieniu stopnia oddziaływania, różnic w parametrach technicznych właściwościach, nie mogło prowadzić do właściwych wniosków

- co w konsekwencji doprowadziło biegłego do błędnych wniosków w postaci uznania za jedyne sprawcę kolizji obwinionego T. K. (1), które to wnioski kolejno zostały przyjęte przez Sąd za podstawę niniejszego orzeczenia;

ii. dopuszczenia dowodu z oględzin pojazdów jak również oględzin miejsca zdarzenia oraz przeprowadzenia symulacji zdarzenia w formie eksperymentu procesowego – celem ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń jakie miały miejsce dnia 1 września 2014r. jak również celem ustalenia stanu pojazdów i mechanizmu powstania ich uszkodzeń, pozwalających na ostateczne wskazanie sprawcy zdarzenia – co biorąc pod uwagę możliwość uczestnictwa biegłego w tych czynnościach pozwoliłoby na prawidłową ocenę i rekonstrukcję zdarzeń;

b) obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 39§1 i §2 k.p.w. poprzez niezasadne nieuwzględnienie stanowiska obwinionego zawartego w piśmie z dnia 17 marca 2016r. z ustosunkowaniem do opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, mchu drogowego, rekonstrukcji i przebiegu wypadków drogowych oraz wyceny wartości pojazdów i kosztów napraw powypadkowych mgr. inż. W. C. (1) z dnia 15 lutego 2016r., a w konsekwencji uniemożliwienie obrońcy obwinionego złożenia zastrzeżeń do tej opinii oraz zadanie biegłemu pytań zawartych w piśmie z dnia 17 marca 2016 r. ;

c) rażąco i mogącą mieć istotny wpływ na jego treść obrazę art. 4, art. 7 k.p.k. (w powiązaniu z art. 8 k.p.w.) i art. 366 § 1 k.p.k. (w związku z art. 70 § 5 k.p.w.), polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nieuwzględnieniu okoliczności przemawiające) na korzyść obwinionego, co w konsekwencji doprowadziło do dowolnej oceny materiału dowodowego przez Sąd meriti, w tym pominięciu przez Sąd wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadka M. W., którzy konsekwentnie wskazywali na nagłe zachowanie kierowcy pojazdu I. (gwałtowny zjazd na środek jezdni) i w konsekwencji odmówienie wiarygodności zgłaszanym przez nich faktom, bez żadnego uzasadnienia;

2. podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż:

a) bezdyskusyjnie sprawcą kolizji jaka miała miejsce dnia 1 września 2014r. był obwiniony T. K. (1), podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na tak kateryczne wnioski i wymaga uzupełnienia;

b) obwiniony T. K. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, z uwagi na podjętą linię obrony, podczas gdy nie wynika to w żadnej mierze ze zgromadzonego materiału dowodowego, jak również z zeznań świadków K. S. oraz T. K. (2), którzy sporządzając notatkę miejsca zdarzenia jednostronnie określa okoliczności wypadku, na który to opis oraz wydzwięk nie miał żadnego wpływu T. K. (1), a jakiegokolwiek wyjaśnienia co do przebiegu zdarzenia złożył on dopiero dnia 15 września 2014r., od którego to dnia podtrzymuje on konsekwentnie brak swojej winy w zaistniałej kolizji, co z pewnością nie może prowadzić do wniosku o przyjętej linii obrony obwinionego i wycofania się z wcześniejszego stanowiska w tym zakresie;

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o :

-zmianę ww. wyroku poprzez jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji oraz zobowiązanie Sądu do uzupełnienia materiału dowodowego we wnioskowanym przez obrońcę zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona apelacja jest bezzasadna.

Bezzasadny jest zarzut obrazy przepisów postępowania art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. art. 39 § 1 i 2 k.p.w.

Sąd Okręgowy w pełni podziela zdanie Sądu I Instancji iż złożone przez obronę wnioski dowodowe w postaci dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, dopuszczenia dowodu z oględzin pojazdu jak również oględzin z miejsca zdarzenia i przeprowadzenia symulacji zdarzenia w formie eksperymentu procesowego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na poparcie zasługuje pogląd Sądu Rejonowego iż uzupełniająca opinia biegłego była w niniejszej sprawie zbędna. Powołany w sprawie biegły sądowy w zakresie techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji i przebiegu wypadków drogowych oraz wyceny wartości pojazdów, W. C. (2) wydając opinię (k. 122-146) dysponował obszerną dokumentacją fotograficzną, w tym także przedstawioną przez obrońcę (k. 106) i podzielić należy zdanie Sądu I Instancji iż złożona przez niego opinia, a w szczególności zawarte w niej wnioski są spójne, logiczne i zasługują przez to na uznanie. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 201 kpk w zw. z art. 42§1 kpw opinię uzupełniająca lub nową opinię biegłych wydaje się gdy dotychczasowa opinia jest niejasna, niepełna, wewnętrznie sprzeczna. Skarżący nie wykazał, a Sąd Okręgowy nie stwierdza aby sytuacja taka miała miejsce.

Odwołując się do powyższej części rozważań Sąd Odwoławczy wskazuje iż bezzasadny jest wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z oględzin pojazdu jak również oględzin z miejsca zdarzenia, ponieważ kompleksowy materiał zdjęciowy w sposób nie budzący wątpliwości obrazuje charakter uszkodzeń pojazdów oraz miejsca zdarzenia. Zasadne było również oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie symulacji zdarzenia. Jasnym jawi się iż rozpatrywana w niniejszej sprawie sytuacja charakteryzowała się i niezwykle dynamiką, której odtworzenie

podczas eksperymentu, w stopniu identycznym jak podczas zaistniałego zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, jest niemożliwe.

Sąd Okręgowy popiera w zakresie przeprowadzenia żądanych przez obronę wniosków dowodowych stanowisko Sądu I Instancji iż zmierzają one jedynie do niepotrzebnego przedłużenia postępowania.

Chybiony jest zarzut nieuwzględnienia stanowiska obwinionego wyrażonego w piśmie jego obrońcy z dnia 17 marca 2016r. (k. 154-165). Sąd II Instancji w pełni podziela zdanie Sąd Rejonowego iż złożone pismo ma na celu jedynie zdyskredytowanie opinii biegłego, zaś wymieniony w nim szereg zarzutów nie zasługuje na uznanie. Jak wskazano w powyższych rozważaniach opinia biegłego w niniejszej sprawie, a w szczególności zawarte w niej wnioski są spójne, logiczne i zasługują przez to na uznanie. Sąd Odwoławczy nie ma do niej zastrzeżeń uznając iż wyczerpująco zostało w niej wykazane sprawstwo obwinionego.

Nietrafny jest zarzut obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k.

Analizując zaskarżone orzeczenie nie dopatrzone się naruszenia art. 4 k.p.k. Wyznacza on, wraz z art. 2 § 2 k.p.k., standardy procesu i określa jego założenia. Nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu odwoławczego bez wskazania konkretnego przepisu, który stanowiłby jego realizację. Obrońca w swojej apelacji ograniczył się tylko do sformułowania obrazy zasady prawdy materialnej oraz obiektywizmu nie wskazując konkretnych przepisów prawa procesowego (zob. Siwiecki Dariusz „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo” wyd. III WK2016)

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58).

Sąd Okręgowy nie dopatrzył się również naruszenia przepisu art. 366 § 1 k.p.k. Zwrócić należy uwagę na fakt iż w rozpatrywanej sprawie wyjaśniono wszelkie wątpliwości wskazując bez wątpienia na obwinionego jako sprawcę całego zdarzenia. Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego trafnie wskazując na winę i sprawstwo T. K. (1) i Sąd Okręgowy to zdanie podziela.

Zasadnie Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego oraz M. W.. Stoją one w sprzeczności ze spójnymi, konsekwentnymi oraz logicznymi wyjaśnieniami funkcjonariuszy Policji T. K. (2) (k. 76-77) oraz K. S. (k. 77-78), a przede wszystkim z opinią biegłego. Trafnie Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia iż, przesłuchani w charakterze świadków wyżej wymienieni policjanci zgodnie przyznali, że bezpośrednio na miejscu zdarzenia obwiniony nie kwestionował faktu iż to on jest sprawcą wypadku. Decydujące znaczenie miała w tej sprawie opinia biegłego, z której jednoznacznie wynika iż z powodu nadmiernej prędkości obwiniony spowodował kolizję. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd biegłego iż kierujący pojazdem I. jechał z niewielką prędkością, na co wskazują ślady hamowania widoczne na zdjęciach, oraz, że starał się uniknąć zderzenia. Na uwagę zasługuje również okoliczność, iż samochód obwinionego znajdował się po zdarzeniu w znacznej odległości od miejsca kolizji. Jasnym jawi się więc, że mogło to być tylko efektem znacznej siły uderzenia spowodowanej nadmierną prędkością (k. 146). Wskazać należy też, że w dniu kolizji były niesprzyjające warunki drogowe, co potwierdza załączona w tej sprawie dokumentacja fotograficzna (k. 80-84), co miało niewątpliwy wpływ na utratę panowania, przy dużej prędkości, obwinionego nad pojazdem w czasie wykonywania manewru wyprzedzania. Takie warunki bezsprzecznie wymuszają na uczestnikach ruchu zachowanie szczególnej ostrożności, czyli jak wskazuje art. 2 pkt. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym: „ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków

i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie”. Obwiniony ostrożności tej nie zachował.

Bezzasadny jest zarzut obrazy art. 109 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt. 3 k.p.k.

Jak wykazano w powyższych rozważaniach, do których pozostaje się odwołać, wina oraz sprawstwo T. K. (1) w niniejszej sprawie nie budzą żadnych wątpliwości.

Obwiniony nie ma obowiązku przyznawać się do winy. Dla Sądu Okręgowego nie budzi jednak wątpliwości, iż konsekwentne nieprzyznawanie się T. K. (1) jest tylko przyjętą przez niego linią obrony, a ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika iż to na nim spoczywa odpowiedzialność za spowodowanie kolizji będącej przedmiotem niniejszej sprawy. Wydając wyrok Sąd Rejonowy, którego stanowisko podtrzymał Sąd Odwoławczy, dokonał prawidłowej oceny dowodów oraz ustalił stan faktyczny nie budzący żadnej wątpliwości.

W tej sytuacji, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego ani okoliczności zdarzenia ani wina obwinionego nie budzą najmniejszych wątpliwości. W ocenie Sądu Okręgowego kara 300 zł grzywny wymierzona obwinionemu przez Sąd I instancji nie jest rażąco surowa i zapobiegnie ona popełnieniu przez obwinionego podobnych czynów w przyszłości. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał zaskarżony wyrok za prawidłowy i utrzymał go w mocy.

Nadto Sąd Okręgowy zasądził od T. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa, na podstawie art. 118 §1 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia, kwotę 50,00 zł za postępowanie odwoławcze oraz, na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 30,00 zł za drugą instancję.